

De Postrijder der provincie Limburg

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 15 centimen.
Aankondigingen 15 centimen per drukregel.

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

TONGEREN, DEN 18 FEBRUARIJ.

Gemeente-raad.

Openbare zitting donderdag 20 februarij 1868, om 5 uren 's avonds.

Dagorde :

- 1° Advies over de vraag van oprichting van een barrier recht door de gemeente Coninxheim ;
- 2° Ontwerp van leening van fr. 82,000 door tusschenkomst der sociëteit van communaal crediet ;
- 3° Aanneming van een legaat van 500 fr. door wijlen den heer Félix Delvigne, ten voordeele van het bureau van weldadigheid ;
- 4° Vraag van M. Palmers tot ruiling van een voetpad loopende door zijne beemd aan Wyckmolen ;
- 5° Uitvoering te geven aan de stichting van lager onderwijs, ingericht door eenen onbekenden ten voordeele der arme kinderen ;
- 6° Budget van 1868 der hospicen en van het bureau van weldadigheid ;
- 7° Benoeming van eenen onder commissaris der politie.

Kamer.

De Kamer gaat nog immer voort met de beaardslaging over het wetsontwerp betrekkelijk de militaire herinrichting. Wij ontleenen de volgende zinsrede aan de redevoering van Coomans :

M. Frère vergelijkt de uitgaven der justicie bij die van het leger ; maar de justicie is noodig in alles ; zij bewijst dagelijks diensten, terwijl ons leger, Goddank ! sedert dertig jaren niets te doen heeft gehad ; ik zeg dit met voldoening, ik denk niet hierdoor te kort doen aan den eerbied, welke het verdient.

M. Frère heeft de petitiën berekend. De berekening schijnt mij niet toe nauwkeuriger te zijn dan de andere. M. de minister heeft er in alle geval de petitie van Luik niet in begrepen, welke in de zitting van gisteren ontleed werd, en die met 2000 handteekens is bekleed. Indien wij gewild hadden, zou dezelve 6000 handteekens dragen.

M. de minister die veel van wonderspreuken houdt, verzekert ons, dat hij de plaatsvervangijng in het belang der armen behoudt. Hij heeft behoeftige werklieden ontdekt, welke geen geld hebben, doch het middel vinden om zich te doen vervangen.

De achtbare minister van oorlog zegde ons, dat men met ons in de kazernen lachte, omdat de soldaten er zich om het meest voldaan over hun lot bevinden. Poogt dus hen los te laten en gij zult zien hoeveel er u zullen overblijven !

Die kwestie raakt het hert der mannen en vrouwen. (Gelach.) Licht niet met de ontroering der moeders. Gisteren nog had er eene loting te Schaerbeek plaats. Ik die tot u spreek, ik had eenen zoon die moest loten en ik was er niet ongerust over ; ik had gezorgd hem te verzekeren voor eene kleine som, voor de schadeloosstelling welke ik maandelijksch ontvang om hier redevoering te komen uitspreken, welke gij afkeurt. Doch er zijn er andere, welke in hetzelfde geval niet zijn, en het is voor hen dat ik op dit oogenblik spreek.

De verplichting om te dienen, is minder noodlottig, voor den armen als voor den rijke, zegt M. de minister. Het tegendeel is waar. Ik vraag u, waar het groote kwaad zijn zou, wanneer die, welke men in mijn jongen tijd *lions* noemde, welke men thans *cocodés* noemt, en die niets goed verrichten, gedwongen werden te dienen aan de zijden van den zoon van den eenen of anderen eerlijken werkmán, aan wien men zijnen broodwinster heeft ontnomen ? Ik ben overtuigd dat men alsdan de verbetering zou vinden, welke men ons in den toestand van den soldaat beloofte.

Indien dit waar is, dat onze onzijdigheid eene gewapende onzijdigheid zijn moet, dan is de nationale maagdelijkheid een al te zware last voor ons kleine België. Haasten wij ons onzen wensch van militaire eerbareid af te schaffen en een billijk huwelijk, *juste nuptias*, met den een of anderen machtigen nabuur aan te gaan, ten einde wij ten minste de vrijheid der bondgenootschappen hebben. Het is eene stoumoedige verbintenis nemen, te verklaren dat men den eersten vreemdeling, welke ons grondgebied zal overweldigen, zal te gemoet snellen : in plaats van ons aan dergelijke zwetserijen over te leveren, zouden wij beter doen te zwijgen.

Men verzekert ons, dat wij onbevoegd en onverantwoordelijk zijn. Laat ons dan onbepaalde volmacht aan M. Renard geven. Maar dit is on-

waar ; wij zijn verantwoordelijk, om den titel van vertegenwoordiger der natie te verdienen. De kiezers zijn verantwoordelijk ; de dagbladen de niet-kiezers, de met-sdieners, den minste knechts eener hoes, zijn verantwoordelijk voor het heil des vaderlands. De werkingkring van den ene is grooter dan die van den andere. Ziedaar alles ; doch de verantwoordelijk is dezelfde voor al de Belgen.

Nog niet lang geleden hebben 36 leden der Kamer tegen het oorlogsbudget gestemd ; allen slechte vaderlanders ! O ! M. Doloz, ik haast mij te zeggen, dat die drie voorzitters MM. Vanden Peereboom, Moreau en Crombez waren. Al de leden hebben meer tegen het oorlogsbudget gezegd dan de achtbare M. Couvreur. Evenwel zegde men tot zichzelf : Laat ons M. Couvreur doolshaan. Deze schijnt er echter niet sterk over aangedaan te zijn. En hij heeft gelijk ; ik die tot u spreek, ik ben reeds zes of zeven keeren door M. Frère en zijne helpers doorgeslagen ; ik ben voor die operatie gemaakt . . .

Hebt gij dergelijke tooneelen in onze rangen gezien ? Heb ik aan de vaderlandsliede, aan de loyauté, aan de kennis en mijner vrienden MM. Thomssen, Dumortier en Schollaert getwijfeld, omdat zij over de kwestie der gevoelens van M. Frère beraadren ? Doch dewijl de liberale partij nog niet geheel tot het militarism bekeerd is, heft men u eenes willen geven, en men heeft ze u gegeven. In plaats van u met mijn gelijk MM. Le Hardy en Couvreur den spot te drijven, moest gij gelukkig en fier zijn hem in uw midden te tellen. Ik voor mij, zal op het oogenblik der kiezingen van deur tot deur gaan, om mijne vrienden der arrondissementen Brussel en Nijvel af te smeken, met de pastoors aan het hoofd voor die moedige verdedigers der anti-militaire denkbeelden te stemmen.

Petroolbrand.

Men leest in het Handelsblad van Antwerpen : Zaterdag ochtend, ten 3 1/2 ure, is er brand uitgebarsten, op een binnenschip dat in de monding der Brouwersvliet lag. Het vuur is begonnen op de *Jonge Cornelia*, schipperse de weduwe Allemans.

De brand werd veroorzaakt met het springen van eene flesch terpentijnpest, welke in strooi gedraaid was en waardoor het vuur aan de petroolvatjes werd medegedeeld.

In omder dan een kwartier uurs stond gansch het schip in vuur en vlam. Eene dikke en zware rook steeg uit het brandende schip en tot boven de huizen op. De hitte was zoo sterk, dat men het op den anderen kant van den bassin schier niet houden kon.

De weduwe Allemans met haren knecht hebben zich in tijds van het brandende schip kunnen redden.

Ten 4 ure geraakte het tweede schip *Pierre et Marie* insgelijks met petrool geladen, en dat nevens de *Jonge Cornelia* lag, aan het branden. In minder dan 10 minuten was oek dit vaartug door de vlammen onvat.

De brand werd alzoo dreigender ; men vreesde voor eene bark en een schooner, insgelijks met naphte en petrool geladen, welke nabij de brand-nle schepen gelegen waren. Wat overgroot nadeel zou er ontstaan zijn, als de ongelukkige moesten, om die vaartngen te beschermen, niet waren gelukt !

Een aantal schuiten vaarden af en aan, om behelpegeel, vaantjes, koorden, luiken, kortom, om dargene te redden wat er aan boord was. Het vuur nam gedurig in hevigheid toe ; het water zelve scheen eene vuurrivier te zijn ; het kleurde den hemel rood en wierp eenen gloed over de huizen, alsof er een overgroot, een reusachtig bengalsch vuur was afgesteken.

De sleepboot *Union* n° 3 is gekomen, heeft met vele moeite het brandende schip *Pierre et Marie* vastgemaakt, en nu dreef het brandende vaartug over de rivier heen, om aan geneen kant, aan den wal, te gaan uitbranden. 't Was een grootsch en schilderachtig gezicht, dat echter, wat al te kostbaar is !

Er was nu geen gevaar meer voor de bark en den schooner. Het gevaar was grooter, want al de schepen lagen op het droop en er zou geen middel van verwijdering zijn geweest.

Ten 5 1/2 ure, met het opkomende tij, kwam er water in de *Jonge Cornelia*. Er hadden ontploffingen plaats en de brandende petrool dreef over het water heen en naar een ander schip dat aan de monding lag. Dit laatste even als de vloer der brug, zijn geveijward geworden.

Ten 6 ure waren de pompiers, die met eenen bijzonderen iever gewerkt hebben, meester van het vuur. Een deel van den blauwen steen werd vermorzeld ; de brug werd voor alle voorzichtigheid geopend en een aantal voorwerpen over boord geworpen, dreeven in de Schelde.

Duizende menschen stonden het schouwspel

na te zien van het brandende schip dat aan den overkant der rivier lag. De mast viel ten half zes en ten zes ure verspreidde het vuur nog een buitengewoon sterken gloed over water, kanten en huizen.

Desavonds ten half 12 is het brandende vaartug komen afrijven ; doch een groot getal personen in bootjes hebben zich naar de plaats begeven waar het zich bevond en hebben het wrak onder water gestooten.

De lading van de *Jonge Cornelia* bestond uit 550 vaten petrool, en 150 vaten en 200 *dames jennes* naphte.

Men citeert onder de talrijke personen, die hun best deden, eenen engelschen kapitein, die moedig op het brandende schip sprong, om de haken en kettingen vast te maken, toen het moest weggesleept worden. Gewapend met eenen hamer bevestigde hij telkens de haken. Niettegenstaande alles, zag men hem op het brandende schip blijven en het slechts verlaten, toen het aan de overzij gestrand was.

Namen vermeldend van die zich onderscheiden hebben, zullen wij niet doen ; wij zouden er licht vergeten en ons daardoor te veel moeijlichkeiten op den hals halen. Wij hopen echter, dat die, welke zich hebben onderscheiden, naar verdiensten zullen beloofd worden.

Zieher nog eenige bijzonderheden over den brand : er zijn verbrand 88 vaten petrool, 30 vaten naphte en 10 vaten vitriool, aan boord van de *Jonge Cornelia*, schipperin weduwe Allemans. Van de *Pierre et Marie*, schipperin Van de Velde, zijn verbrand 120 vaten petrool en een zeker getal vaten naphte. In den nacht van zaterdag zijn de overblijfsels van de *Pierre et Marie* nabij Austruweel gezonken.

Ellende in Rusland.

Men schrijft uit Witborg (Finland), aan de *Barzen-Zeitung*, dat er de ellende van dag tot dag vermeerdert. Er komen gansche families uit het noorden van Finland aan, om er werk te vragen en zij kunnen er geen vinden.

De typhus is te Helsingfors besmettelijk geworden, en krijgt al meer en meer een verschrikkelijk aanzien ; echter schijnt de toekomst nog bedreigender, want het gebruik van onverterbare levensmiddelen, waarvan men zich bedient om het brood te vervangen, veroorzaken bij talrijke personen de waterzucht, welke dikwijls met den dood eindigt.

Er zijn hartverscheurende inlichtingen uit de gouvernementsen, gelgeven boven Moskou, aan den *Colos* toegekomen. Te Reuzou hebben de boeren bijna al hunne peerden aan spotprijzen van 3 tot 5 roebels (12 tot 20 fr.) verkocht, omdat zij gebrek hadden aan voeder en dat zij gedwongen waren het stroo hunner daken voor het voeder hunner peerden te gebruiken. De levensmiddelen kosten fabelachtige prijzen en de voorraads-magazijnen zijn ledig.

Men meldt uit St-Petersburg :

» Wij blijven voortdurend 40 graden centigraden koude houden. Als men op straat komt, wordt het gezicht als met een ijsmasker bedekt ; de knevelbaard, de baard, de wenkbrauwen en de bakkebaarden bevroren. De honden huilen in de straten, want de voetpaden zijn zoo koud, dat zij aan hunne pooten het niet kunnen uitstaan ; de muschen vallen dood ; talrijke koetsiers bevroren op hunne bokken ; de peerden, door het lijden woelend geworden, gaan op hol ; men ontmoet in de straten slechts eenige ongelukkige openbare rijtuigen en eenige stadsgeranten.

» Zoohaast men in de huizen een venster opent, beviest de warme lucht en verandert in een witten rook, welke elke circulatie onmogelijk maakt. Zoohaast een metaal, de druk eener deur of van iets anders aanraakt, wordt de hand ijskoud.

» Op den dag van het bal van het fransche gezantschap, is de koetsier van den prins van Wiltgenstein van koude bezweken ; van eenen anderen bevroren er acht vingers. Men rekent nog niet de neuzen en ooren, welke verloren zijn !

» Er kan niets een denkbeeld geven van de koude welke er te St.-Petersburg heerscht. De sneeuw maakt onder den voet het gedruisch van gebroken glas. Men voelt zich het vleesch tot op de beenderen bevroren. Indien men het zou wagen zonder peltjerijen uit te gaan, zou men dood vallen na eenige stappen gedaan te hebben. In den nacht van den 26 tot den 27 januarij heeft men 18 personen gevonden, welke bevroren waren. De post ontbreekt, want de rails breken bij den minsten schok. Hoe goed begrijpt men de macht van Generaal Winter en de ongelukken van den veldtocht van 1812 ! »

Men schrijft uit Brussel, 16 februarij :

Men verzekert dat er sedert eenigen tijd eene

aanzienlijke verbetering is ontstaan in den toestand van keizerin Charlotte. Eene hooggeplaatste dame, die vroeger tot de omgeving behoorde der keizerlijke mexicaansche familie, had eenen brief van rouwberisping aan keizerin Charlotte gezonden. Over eenige dagen heeft zij een eigenhandig antwoord ontvangen, waarin de zuster van onzen koning hare erkentenis in duidelijke en diepgevoelde bewoordingen uitdrukt.

— Men schrijft uit Poppel : » Er heeft hier eene lage en iafbarige grafplaats plaats gehad. In den nacht van 14-15 dezer, heeft men een eenvoudige steenen denksteek, op het graf van een tweejarig kindje opgericht, met geweld ten gronde gerukt, hetzelfde met bestendrek besmeurd en de bloemen, welke de grafplaats van het wichtje versterden, uitgerooid.

— Dezer dagen heeft er op de spoorweglijn *Grand Central*, in de nabijheid der statie Nordwijk Morekhoven, een ongeval plaats gehad, dat de ijschijkste gevolgen had kunnen hebben. De machinist van den trein uit Tilburg, kende zoo't schijnt de linie niet goed, althans, hij was een 50tal stappen het punt voorbij gereden, alwaar hij moest ophouden, om den trein van Aarschot te laten voorbij rijden. Derhalve stond het konvooi uit Holland gestichtelijk op het spoor dat voor den trein uit Aarschot vrij moest blijven, juist toen deze laatste de statie van Morekhoven kwam binnenrijden, waardoor de twee treinen tegen elkander liepen. Er werd een koopwaren-waggon verbrijzeld en men mag het der Voorzichtigheid danken, dat er slechts twee personen lichtelijk gekneusd zijn.

— Men schrijft uit Kortrijk, 16 februarij :

De justicie zet iverig hare opzoekngen voort, om de daders te ontdekken van den diefstal van horlogjen bij M. Janssens bedreven. Er zitten reeds twee oud-veroordeelden en eene vrouw achter de grendels.

— Men schrijft uit Leuven, 11 februarij :

De verledene week heeft er, onder het bestuur van M. den professor Van Bierselst, in het kabinet van natuurkunde der universiteit van Leuven, eene zeer kuriense en belangrijke proefneming plaats gehad, op een jongen en krachtvollen hond. Men heeft bij middel van wijde insnijdingen, op twee der bijzonderste aders, bijna al het bloed van het dier afgetapt. Welhaast was de verflauwing zoodanig groot, dat het hart niet meer klopte en de pols verdween. Deze staat van schijn dood, door al de omstanders goed bestatigd zijnde, werd een gedeelte van het afgetapte bloed met al de noodige voorzorgen in de aders gesput. Op hetzelfde oogenblik herleeft het dier, het hert begon te kloppen alsook de pols. Enige oogenblikken later befte het dier den kop op, in den schijn zoo zeer verwonderd als de aanschouwers, richtte zich op zijne pooten, alsof 't met eene bezwijning kwam. 's Anderendags begon de hond smake-lijk te eten en toonde zich vol moed en iver in zijne bewegingen. Deze proefneming bewijst dat men van eene zekeren dood elken persoon zou kunnen bevrijden, ten gevolge van een groot bloedverlies gevallen in schijn dood en bij wien men op tijd in de aders eene zekere hoeveelheid versch bloed zou spuiten, bij eenen gezonden persoon genomen. De massa moet niet groot zijn, slechts het vierde gedeelte niet van 't verloren bloed.

— Men schrijft uit Charleroi, 11 februarij :

Men meldt het verdwijnen van M. Bernard Huberland, die zaterdag rond 10 ure 's morgens 6000 fr. is komen ontvangen, waarvan 5 in briefjes van 1000 frs. en het overige in vijf frances-stukken, voor een nijverheidsbuis onzer omstreken. Dezelfden dag, rond hetzelfde uur, kwam hij in de nationale bank, ten einde als naar gewoonte te vragen om deze briefjes in goud om te zetten. Men zegde hem dat er geen goud was en hij vertrok ; sedert dien heeft men hem niet meer weer gezien. Men weet niet wat denken, doch men vrees voor een ongeluk.

— De burgemeester der gemeente Zele heeft van wege Leopold II een voortreffelijk gouden zakuurwerk ontvangen, om aan M. Willem De Block, dierzelfde gemeente, den 14 dezer maand, ter gelegenheid zijns 102^{en} verjaardags, overhandigd te worden. Dit prachtig geschenk draagt langs binnen het opschrift : *Donné par le Roi à M. Guillaume De Block, le 14 février 1868.*

M. De Block, geboren te Zele den 14 februarij 1766, bezit nog alle zijne verstandsvormens ; hij is eere-voorzitter der maatschappij *de Tell-broeders* van Zele, en eerdid van verscheidene andere maatschappijen der gemeente ; dagelijks doet hij nog gansch alleen zijne kleine wandeling en slecht nog somtijds groot behagen in de vergaderingen zijner jeugdige medebroeders bij te wonen. De intrekking van het schoone juweel zal aan den achtbaren onderling, van 's konings wege, met groote plechtigheid gedaan worden, in openbare zitting van den gemeenteraad, op voormelden dag om 10 ure 's morgens.